

Vertaling

Artikel *Ce Soir ou Jamais* verschenen in het blad Marie-Claire France van december 1999

CE SOIR OU JAMAIS

Ce Soir ou Jamais is de naam van een sprankelend en zinnelijk parfum en van een prachtig en verschrikkelijk verhaal van passie, moed en wilskracht.

Het is het meesterwerk van een beroemde vrouw, van Annick Goutal.

Brigitte Taittinger vertelt: “In 1985 heeft Annick Goutal de prachtige naam “*Ce Soir ou Jamais*” al in het merkenregister laten vastleggen. Zij was al geruime tijd bezig gedachten en geuren te ordenen voor wat haar “grand féminin” zou moeten worden. Zij wist al precies hoe het flesje eruit zou zien, het moest de vorm hebben van een beursje, van het geliefde beursje dat haar vanaf het begin geluk gebracht heeft”.

De paradox van het succes is dat Annick Goutal, in 1988, om zich verder te kunnen ontwikkelen haar bedrijf moet verkopen....Zij voelt geen betrokkenheid meer tot op de dag (in 1992) waarop een jonge vrouw van 32 jaar, Brigitte Taittinger Warren, benoemd wordt tot president-directeur. Het is het begin van een vriendschap. Annick keert terug naar haar “orgel”. In 1996 komt zij met *Grand Amour*, in 1997 met *Petite Chérie*. Het succes is internationaal. Goutal verwerft roem in de Verenigde Staten.

1998. Annick werkt aan een mannelijke geur die zij wil opdragen aan haar grote liefde, de cellist Alain Meunier. Maar tegelijkertijd ontwikkelt zij in het diepste geheim een concept waarvan de naam ergens onder in een dossier is gestopt. “De dag waarop zij terloops het bestaan van dit concept ter sprake bracht kreeg ik een ingeving” herinnert Brigitte Taittinger Warren zich. “Het was op 20 december. Ik zei tegen haar dat het precies hèt parfum was dat we nodig hadden voor de eindejaarsfeestdagen.

Ik was verrukt. Annick antwoordde : “Het is kort dag, we hebben geen flesje en ik ben zo moe”. De ziekte waartegen zij al jaren streed was opnieuw verergerd.

Maar op 8 januari zei ze tegen de designer Joël Desgrippes :” Dit is wat ik wil, als ik dit beursje op tafel zet wil ik deze levendigheid, deze beweging zien. Ik wil die mooie afwisseling van doorzichtig en ondoorzichtig glas van de flacons van Lalique uit het begin van deze eeuw. En ik wil het allemaal binnen een maand!”

“De race tegen de tijd, de race tegen de dood was begonnen. Annick had zich in de strijd geworpen als betrof het een aangenomen uitdaging. Niets was verder belangrijk. Hetgeen wat zij wilde zou een vermogen kosten, een waanzinnig bedrag, onmogelijk.

“Misschien wel, maar het wordt zo mooi!”, zei ze. En we gingen door.

De ontwikkeling van de “jus” was nog lastiger. Annick werkte koortsachtig. Telkens weer voegde zij wat toe. De kosten werden enorm. Op zekere dag zei ik verontwaardigd: “Jij wilt het onmogelijke. Wij maken het duurste luchtje aller tijden! Voor die prijs verkopen we misschien 300 flesjes aan collectionneurs!” Maar zij antwoordde: “Je begrijpt er geen snars van! Bij een parfum draait alles om de geur! De Turkse roos blijft erin. De overige 160 ingrediënten blijven erin. Ik verander niets en ik haal er niets uit. Het is alles of niets”.

Het was al juni 1999 en Annick lag al vanaf maart in het ziekenhuis. Hoe meer ze achteruit ging, hoe meer behoefte zij had om te creëren, hoe meer zij streefde naar perfectie. Voor haar betekende dit parfum een bekroning, een voltooiing en een pijnlijk afscheid, want zij wist dat zij het eindresultaat misschien niet meer zou zien. En zo werd het flesje met de hand geslepen zoals zij het wilde. Zij heeft haar Turkse roos en haar 160 natuurlijke ingrediënten gehouden.....en ik durfde echt niet meer op de kosten te letten. Op 1 juli was het werk tenslotte voltooid. Wij hebben het flesje meegenomen naar het ziekenhuis. Wat een immense vreugde toen zij haar flesje zo mooi uitgevoerd zag. Een paar dagen later werd de baby van haar dochter Camille geboren. Daarna is Annick als het ware in zichzelf gekeerd.....”

Op 20 augustus 1999 is zij overleden.